

Torna la gent al cine?

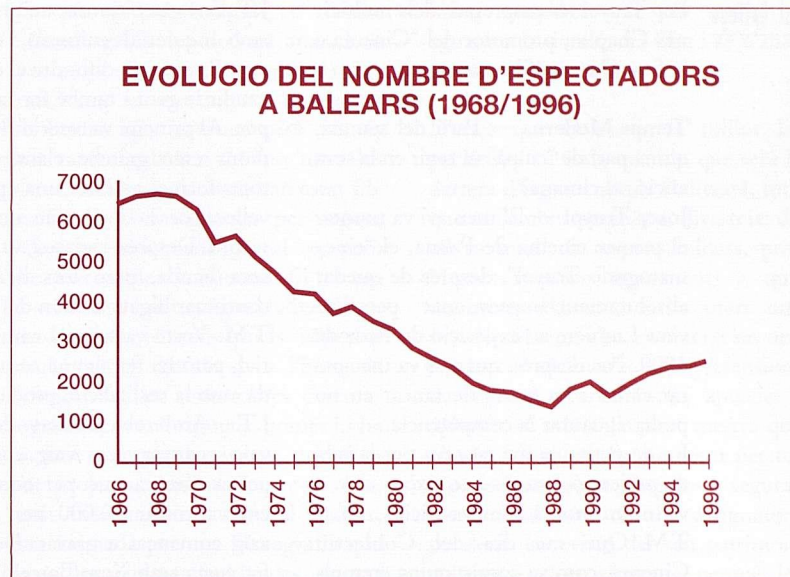
Miquel Sbert

Per tal de contestar a aquesta pregunta convé que ens remuntem a 1965, any en què, amb considerable retard, s'estableix a Espanya el control de taquilla. Abans d'aquesta data entrem dins el terreny de l'especulació. Aquesta va esser una de les èpoques daurades d'assistència al cinema a Espanya i a la Comunitat Autònoma. Aleshores el coeficient balear mitjà d'assistència al cinema era de gairebé quinze visites anuals per habitant, cinc vegades més alt que ara. Aquell alt nivell de concurrència ja llavors estava molt per sobre de les quatre visites anuals aleshores a països com França, Suïssa, Gran Bretanya, EUA o Alemanya, ja més colonitzats per la televisió, amb més alt nivell de renda i cultura, i, per tant, amb un ventall més ample de divertiments.

A 1950, a Itàlia, el nombre mitjà de vegades que s'anava al cinema havia estat de 14'7, als EUA de 20'9 i a la Gran Bretanya, s'havia arribat fins a 29. L'any de màxima assistència als cines al Regne Unit fou 1946; al Japó, 1956 i a Espanya, se suposa que fou 1965. Cal recordar que l'aparició de les macro pantalles i les superproduccions nord-americanes els anys cinquanta eren ja un intent de fer tornar la gent al cine.

Durant els quatre darrers anys de la dècada dels seixanta passava de 6.600.000 el nombre d'espectadors per any a Balears, mentre que a nivell espanyol a 1966 era de més de 400 milions i el que és més, de cada 1.000 pessetes que es gastaven en espectacles, 600 anaven al cinema.

Balears i Espanya mostraven les característiques i comportament socials propis d'un país econòmicament en vies de desenvolupament, amb una llarga postguerra que arriba fins gairebé finals dels anys cinquanta. Això era una situació propícia a un alt índex de freqüentació del

cinema, una manera de sublimar les mancances d'una gran majoria de la població -No només hi havia poques diversions alternatives, sinó que el preu de l'entrada de cinema, fèrriment controlat, era baix, inclòs pel nivell de vida de l'època. Això pot explicar l'esplendor retardat de l'assistència al cinematògraf a Espanya.

Cal apuntar que el 1960, quatre anys després de la tardana inauguració de TVE, tan sols es pagaven 61 contribucions per l'ús de l'aparell a la CCAA. El seu alt preu, unes 25.000 pessetes, frenava la seva extensió.

Des de 1970 a 1988, la davallada en el nombre d'espectadors va esser constant -amb l'excepció de 1978 any de l'abolició de la censura. Durant aquests devuit anys es perdé el 64,6% del nombre d'espectadors. A partir de 1989, però, hi ha un canvi positiu de tendència, passant dels 1,36 milions d'espectadors als 2,44 de 1996, la qual cosa representa una millora del 78,37%, tot i així aquesta xifra representa just el 36,7% del que era a finals dels seixanta.

Un factor que cal tenir en compte és el nombre de cinemes oberts. Si l'any 1966 el nombre era de 144, el 1996 es reduïen a 57 les pantalles balears, la qual cosa fa que el nombre d'espectadors per pantalla, amb aquesta dràstica reducció de locals i la darrera reviscolada del cinema, s'ha recuperat. S'ha passat de 45.000 el 1966 a 43.000, la qual cosa pot contribuir a la sensació que la gent torna al cine. ♦